

HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLENS DOM

Mål nr
4466-13

meddelad i Stockholm den 23 juni 2014

KLAGANDE

Socialnämnden i Söderhamns kommun

Ombud: AA
KommunLex AB
Box 3194
103 63 Stockholm

MOTPARTER

1. BB

Ombud och offentligt biträde: Advokat Tomas Krokström
Box 24
824 21 Hudiksvall

2. CC

Ombud och offentligt biträde: Advokat Tommy Lönnqvist
Järnvägsgatan 4
824 43 Hudiksvall

3. DD

Ombud och offentligt biträde: Jur. kand. Stina Larsson
Advokatfirman Abersten HB
Box 1031
824 11 Hudiksvall

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Kammarrätten i Sundsvalls dom den 10 juni 2013 i mål nr 554-13, se bilaga (här borttagen)

SAKEN

Vård enligt lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga

Dok.Id 149331

Postadress
Box 2293
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls torg 13

Telefon
08-561 676 00

E-post:
hogstaforvaltningsdomstolen@dom.se

Telefax
08-561 678 20

Expeditionstid
måndag – fredag
08:00-16:30

HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLENS AVGÖRANDE

Högsta förvaltningsdomstolen avslår överklagandet.

Högsta förvaltningsdomstolen beslutar att ersättning ska betalas till Tomas Krokström som offentligt biträde med 7 178 kr (inklusive mervärdesskatt) för arbete, till Tommy Lönnqvist som offentligt biträde med 6 380 kr (inklusive mervärdesskatt) för arbete och till Stina Larsson som offentligt biträde med 7 975 kr (inklusive mervärdesskatt) för arbete.

Högsta förvaltningsdomstolen fastställer vad kammarrätten har beslutat om sekretess.

BAKGRUND

Högsta förvaltningsdomstolen antecknar inledningsvis att det i målet förekommer olika uppgifter om vad familjemedlemmarna heter och om stavningen av deras namn. Någon fullständig klarhet har inte gått att uppnå i detta hänseende. Vidare förekommer det olika uppgifter om DDs ålder. Under skriftväxlingen har parterna utgått från att hon är född 1997 och alltså vid tiden för ansökan om vård var 15 år.

DD kom till Sverige 2009 som asylsökande tillsammans med sin far, BB, och sin yngre syster. De uppgav att de kom från Uzbekistan och att DDs och BBs namn var DD respektive BB. Identitetsuppgifterna har senare ändrats och det har uppgetts att de redan 1999 flyttade från Uzbekistan till Ryssland och att de kom därifrån till Sverige. Vidare har det framkommit att en kvinna som bott hos familjen är DDs mor, CC.

Mål nr
4466-13

Vid samtal med företrädare för socialtjänsten den 21 maj 2012 uppgav DD att hon blivit slagen av sin far vid flera tillfällen. Hon placerades därför tillfälligt hos sin kontaktfamilj, vilket fadern samtyckte till.

BB reste till Ryssland i augusti 2012. När han kom tillbaka samtyckte han inte längre till att DD var placerad hos kontaktfamiljen. Han uppgav att han avsåg att återvända till Ryssland och ville att DD då skulle följa med.

DD blev den 4 december 2012 omedelbart omhändertagen med stöd av 6 § lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga, LVU. Samtidigt beslutades att hennes vistelseort inte skulle röjas för vårdnadshavaren och att umgängesbegränsning för föräldrarna skulle gälla. Hon placerades tillfälligt i ett familjehem. Förvaltningsrätten i Falun fastställde beslutet om omedelbart omhändertagande.

Socialnämnden i Söderhamns kommun ansökte den 2 januari 2013 om att DD skulle beredas vård enligt LVU, vilket bifölls av förvaltningsrätten. Kammarrätten i Sundsvall ändrade förvaltningsrättens dom och avlog nämndens ansökan genom den nu överklagade domen. Kammarrätten förordnade att domen skulle gälla omedelbart.

Högsta förvaltningsdomstolen beslutade den 26 juni 2013 att kammarrättens dom tills vidare inte skulle gälla.

YRKANDEN M.M.

Socialnämnden yrkar att Högsta förvaltningsdomstolen med ändring av kammarrättens dom beslutar att DD ska beredas vård enligt LVU och anför bl.a. följande.

Missförhållandena i DDs hemmiljö innefattar främst den misshandel som hon utsatts för men även den konflikt och de motsättningar som råder mellan henne och hennes föräldrar. Hon har berättat om upprepat fysiskt och psykiskt våld, bl.a. genom slag med handflata och knytnäve mot huvudet, knytnävsslag i magen, ständigt nedsättande omdömen, kränkningar, hotelser bl.a. om att få benen brutna, dödshot och inskränkningar i den personliga friheten. Hon har tvingats ljuga om sitt ursprung och förneka sin mor. Hennes berättelse har varit sammanhängande, detaljerad och oförändrad över en mycket lång tid. Den har återgetts till flera olika myndighetspersoner som har uppfattat hennes trovärdighet som hög. Hennes berättelse framstår inte till någon del som osannolik eller överdriven. Den styrks dessutom av utsagor till kamrater och till modern i hennes kontaktfamilj samt av iakttagelser från lärare. Polisen har hållit förhör med tre kamrater till DD som oberoende av varandra uppgett att hon berättat att hon blivit slagen hemma.

Det finns vidare delar i hennes utsaga som är obestridda eller som styrks av utredningen i målet. Dit hör BBs krav på gynekologisk undersökning och uppgifterna om hans kontrollerande beteende i DDs skolmiljö. Det förefaller orimligt att underkänna hennes allmänna trovärdighet med hänvisning till de felaktiga uppgifter som hon – på faderns uppmaning – lämnat vid ansökan om uppehållstillstånd och samtidigt godta hans utsaga såsom sanningsenlig.

Nämnden har vid sin riskbedömning använt PATRIARK, som är ett bedömningsinstrument avseende hedersrelaterat våld, och FREDA, som är Socialstyrelsens standardiserade bedömningsinstrument i socialtjänstens arbete mot våld i nära relationer. Den bedömning som gjorts med hjälp av dessa instrument visar på ett mycket stort skyddsbehov. Bedömningen visar också att såväl DDs mor som äldre halvsyster varit delaktiga i utövandet av våldet.

Mål nr
4466-13

DD har berättat att det var på grund av att hon mådde psykiskt dåligt som hon hade kontakt med Barn- och ungdomspsykiatri (BUP) år 2010 och att såväl självsador som självmordstankar fanns redan vid den första kontakten med BUP. Eftersom fadern deltog i alla samtal var det svårt för henne att berätta hur hon hade det.

Oavsett bedömningen av DDs trovärdighet är den relationsstörning som har uppstått mellan henne och hennes familj av så pass allvarlig natur att den ensam bör kunna föranleda ett tvångsomhändertagande. Av ett yttrande från BUP daterat den 24 april 2013 framgår att DD avser att ta sitt liv om hon tvingas återförenas med sin familj. Orsaken till hennes motvilja är av underordnad betydelse för bedömningen av vårdbehovet. Hon är 16 år och hennes egen vilja bör därför tillmätas stor betydelse för utgången i målet.

BB bestrider bifall till överklagandet. Han anför att kammarrätten har gjort en fullständigt korrekt bedömning av bevisningen i målet och att ingenting i det material som getts in till Högsta förvaltningsdomstolen förändrar detta.

CC bestrider bifall till överklagandet och anför bl.a. följande.

Påståendet i överklagandet att även den äldre halvsystem skulle ha utövat våld mot DD är helt nytt. Förklaringen till påståendet synes i bästa fall vara ett förbiseende från nämndens sida eller att nämnden varit ovarsam i hanteringen av DDs utsagor.

Till de former av fysiskt och psykiskt våld som *BB* ska ha utsatt DD för har i överklagandet tillkommit ”slag med knytnäve mot sidan av huvudet”, ”ständigt nedsättande omdömen” och ”hotelser bland annat om att få benen brutna”. I det förhör som hölls med DD den 25 maj 2012 uppgav hon uttryckligen att fadern aldrig har slagit henne i ansiktet. Hon tillade under förhöret att det blåmärke som en vän sett i hennes ansikte orsakats av fadern då han höll en TV-dosa i handen

Mål nr
4466-13

även om hon inte trodde att det var meningen att han skulle slå henne med den. Här är åter en direkt motsägelse som hon nog inte är ansvarig för utan som beror på att nämnden handskas vårdslöst med materialet i ärendet. När det gäller de refererade förhörsuppgifterna från DDs kamrater är det i bästa fall fråga om andrahandsuppgifter förmedlade av nämnden och som sådana saknar de allt bevisvärde i målet.

DD medger bifall till överklagandet och vidhåller de uppgifter om påtagliga missförhållanden i hemmet som hon tidigare framfört.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Vad målet gäller

Målet gäller i första hand frågan om förutsättningar föreligger för vård av DD enligt 2 § LVU. I målet är också fråga om kammarrätten bort förordna om omedelbar verkställighet av beslutet att avslå ansökan om vård.

Rättslig reglering m.m.

Enligt 1 § andra stycket LVU ska den som är under 18 år beredas vård enligt lagen om någon av de situationer som anges i 2 eller 3 § föreligger och det kan antas att behövlig vård inte kan ges den unge med samtycke av den eller dem som har vårdnaden om honom eller henne och, när den unge har fyllt 15 år, av honom eller henne själv. I 1 § femte stycket anges att vad som är bäst för den unge ska vara avgörande vid beslut enligt lagen. Vård ska enligt 2 § beslutas om det på grund av fysisk eller psykisk misshandel, otillbörligt utnyttjande, brister i omsorgen eller något annat förhållande i hemmet finns en påtaglig risk för att den unges hälsa eller utveckling skadas.

I 36 § LVU anges bl.a. att den unges åsikter och inställning ska tillmätas betydelse i förhållande till hans eller hennes ålder och mognad.

Av förarbetena till LVU framgår bl.a. att en så allvarlig åtgärd som tvångsomhändertagande av unga inte bör få vidtas utan tungt vägande skäl. För ett ingripande med stöd av lagen måste därför krävas att det inte är fråga om en obetydlig, oklar eller avlägsen risk för den unge utan om en klar och konkret risk för skada på den unges hälsa eller utveckling (prop. 1989/90:28 s. 62).

Redan en ringa grad av fysisk misshandel kan anses utgöra en påtaglig risk för den unges hälsa eller utveckling om den inte är att betrakta som en enstaka överilad handling. Misshandel av allvarligare slag bör regelmässigt leda till att den unge omhändertas för vård, åtminstone för en tid. Med psykisk misshandel avses exempelvis att den unge utsätts för psykiskt lidande genom systematiska kränkningar, nedvärdering eller terrorisering. Med begreppet "otillbörligt utnyttjande" avses bl.a. att man på den unge lägger ett så stort självständigt ansvar för familjen när det gäller att ta hand om syskon eller föräldrarna själva att barnet riskerar att ta skada av det (a. prop. s. 65).

I förarbetena till 1 § femte stycket LVU anges bl.a. att åtgärder och beslut enligt LVU riktar sig till samhällets mest utsatta barn och ungdomar. Det torde inte finnas några andra intressen än barnets bästa som skulle kunna ha samma tyngd vid bedömningen av vilka åtgärder som ska vidtas. I en konflikt mellan barnets behov och andra intressen ska hänsynen till barnets bästa alltid ges företräde (prop. 2002/03:53 s. 77).

Av 40 § LVU följer att rättens beslut om beredande av vård eller om upphörande av vård gäller först sedan det vunnit laga kraft om inte rätten har förordnat något annat. I förarbetena anges att bestämmelsen i paragrafens tredje stycke om möjligheten att förordna om omedelbar verkställighet bl.a. är tänkt för fall då den unge är omedelbart omhändertagen eftersom vårdkedjan annars bryts (prop. 1989/90:28 s. 125).

Utgångspunkter för bedömningen

LVU är en skyddslagstiftning för utsatta barn. Redan i lagens första paragraf anges att vad som är bäst för barnet ska vara avgörande för beslut enligt lagen, vilket innefattar alla åtgärder som berör barnet. Ett tvångsomhändertagande är emellertid en mycket ingripande åtgärd både för barnet och för barnets familj. Det måste därför ställas höga krav på den utredning som ska ligga till grund för omhändertagandet.

Utredningen i LVU-ärenden innefattar inte bara tidigare förhållanden, utan också en bedömning av vilken eller vilka risker barnet utsätts för i hemmet om ett omhändertagande inte görs. Den del av en LVU-utredning som avser en bedömning av riskerna för barnet måste av naturliga skäl bygga på antaganden. Dessa ska självfallet vara så väl underbyggda som möjligt, men en viss osäkerhet måste accepteras.

Barnet har en central plats i utredningen om förhållandena i hemmet. Det följer av LVU att barnets berättelse ska väga tungt i utredningen liksom barnets subjektiva upplevelse av hemförhållandena. Om ett barns uppgifter om misshandel eller andra allvarliga missförhållanden får stöd av utredningen i övrigt kan uppgifterna normalt läggas till grund för slutsatsen att sådana missförhållanden förekommit som ska föreligga för att ett tvångsomhändertagande ska få ske. Men i de fall då det saknas annan utredning som ger tillräckligt stöd för barnets uppgifter om missförhållandena samtidigt som uppgifterna förnekas av föräldrarna måste den som har att pröva frågan om vård ta ställning till om uppgifterna i sig framstår som tillförlitliga.

Påståendena om fysisk och psykisk misshandel samt otillbörligt utnyttjande

Socialnämnden har gjort gällande att DD vid upprepade tillfällen blivit utsatt för såväl våld och andra kränkningar som otillbörligt utnyttjande och att detta haft sin grund i ett hedersrelaterat beteende från faderns sida.

Vad först gäller påståendet om fysisk misshandel grundas det i allt väsentligt på de uppgifter som DD själv har lämnat i olika sammanhang. Utredningen innehåller i denna del inte någon dokumentation eller annat konkret stöd för påståendet om skador efter misshandel.

I utredningen finns visserligen vissa uppgifter rörande iakttagelser som andra personer har gjort. En granne till familjen ska ha varit närvarande vid ett tillfälle då CC påstås ha gett DD en örfil. Såvitt framgår av utredningen har grannen inte hörts om sina iakttagelser. Vidare har några kamrater till DD i polisförhör uppgett att hon vid flera tillfällen har berättat för dem att hon blivit misshandlad. Eftersom det rör sig om uppgifter som baseras på vad DD själv har sagt ger uppgifterna inget direkt stöd för hennes berättelse. Även uppgiften att en av kamraterna har hört av en annan kamrat att hon har sett blåmärken på DD har ringa värde som stöd för berättelsen. Sammantaget kan därför dessa uppgifter inte ge belägg för DDs påståenden om slag m.m.

Enligt de uppgifter som DDs lärare och mentor lämnade under vittnesförhör vid förhandlingen i kammarrätten inträffade en stor förändring i DDs beteende i slutet av maj 2012 då hon var ledsen och upprörd och sade att det hade hänt något som hade med hennes far att göra. Dessförinnan fanns det enligt dessa uppgifter inte några tecken på att hon mådde dåligt och relationen mellan far och dotter verkade då god.

Socialnämnden har dock anfört att DD mått psykiskt dåligt under en längre tid, vilket yttrat sig i att hon skurit sig i armarna och även uttalat hot om att begå självmord. Till stöd härför har nämnden hänvisat till bl.a. utdrag från hennes journal hos BUP från åren 2010 och 2011, dokumentation av samtal med skolkurator och fotografier av skärsår tagna dels av DD själv, dels av hennes offentliga biträde.

Med beaktande av de uppgifter som lämnades vid nämnda vittnesförhör och vad utredningen i övrigt innehåller i denna del går det inte att utifrån DDs självskade-

beteende och hennes kontakter med BUP dra några säkra slutsatser om att det skulle ha funnits allvarliga brister i hennes tidigare hemförhållanden.

Mot denna bakgrund uppkommer därför frågan om de uppgifter om fysisk misshandel som DD har lämnat i sig är tillräckligt tillförlitliga för att utgöra grund för ett tvångsomhändertagande enligt LVU.

DDs berättelse om händelseförloppet vid de tillfällen då misshandeln påstås ha utförts är tämligen detaljrik. Vid det polisförhör som hölls den 25 maj 2012 uppgav hon att fadern under helgen den 18–20 maj misshandlat henne vid flera tillfällen. Bland annat ska han ha slagit henne i ansiktet och på överarmen samt på vänster sida vid midjan. I förhöret berättade hon också om ett annat tillfälle då han slagit henne i magen med knuten näve så att hon fick svårt att andas.

Vissa av hennes uppgifter framstår dock som inbördes motsägelsefulla och har även ändrats under ärendets gång. Det gäller bl.a. huruvida modern har varit närvarande vid misshandelstillfällena och själv deltagit. Berättelsen är också osäker och svävande i fråga om omfattningen och frekvensen av den påstådda misshandeln.

Vid bedömningen av trovärdigheten av berättelsen bör hänsyn också tas till vad som framkommit om relationen mellan DD och hennes mor. DD har uppgett att deras relation är mycket dålig och att de inte haft någon kontakt efter att hon flyttade från hemmet. Modern har å sin sida anfört att hon och DD har haft en bra och konfliktfri relation. Modern har berättat att de hade en s.k. chatkontakt med varandra mellan maj och slutet av november 2012. DD berättade i denna att hon saknade sin familj och skickade bilder på sig själv. Nämndens företrädare har vid förhandlingen i förvaltningsrätten bekräftat innehållet i chatkontakten. DD har förnekat att hon skrivit texten i ”chatten” och menar i stället att hennes äldre syster haft tillgång till inloggningsuppgifterna och att texten skrivits av henne.

DD har under ärendets gång lämnat varierande uppgifter om hur bilderna kommit modern till handa.

Av utredningen framgår vidare att DD tidigare lämnat oriktiga uppgifter vid flera tillfällen om familjesituationen. Denna omständighet bör dock inte tillmätas någon större vikt, eftersom det framgår att hon lämnat dessa uppgifter på faderns uppmaning för att förbättra familjens möjligheter att få stanna i Sverige.

I det sammanhanget ska också nämnas att BBs och CCs inställning är att DDs påståenden om misshandel och andra missförhållanden är osanna och föranleds av att hon vill stanna kvar i Sverige i stället för att återvända till Ryssland tillsammans med resten av familjen. De anser att de första anklagelserna om misshandel sammanfaller tidsmässigt med att de började planera för att återvända till Ryssland.

Att DD har ett intresse av att få stanna i Sverige är klarlagt. Det framgår bl.a. av ett yttrande från en kurator vid BUP som framhåller att migrationsprocessen är av avgörande betydelse för DD som har hotat att ta livet av sig om det blir aktuellt att utvisa henne.

Mot den nu angivna bakgrunden finner Högsta förvaltningsdomstolen att DDs berättelse inte heller i sig ger tillräckligt stöd för att hon varit utsatt för sådan fysisk misshandel i hemmet som socialnämnden gjort gällande.

När det sedan gäller den påstådda psykiska misshandeln har socialnämnden anfört att DD varit utsatt för hot, kränkningar, skuldbeläggning och begränsningar av sin personliga frihet.

I målet är klarlagt att BB uttryckt krav på att DD skulle genomgå gynekologisk undersökning för att undersöka om hon fortfarande var oskuld. I utredningen finns också uppgifter om att fadern vid flera tillfällen har sökt upp DD i hennes skola.

Mål nr
4466-13

Hans förklaringar till sina uttalanden och sitt handlande framstår inte som övertygande. Utredningen ger alltså stöd för DDs berättelse i denna del.

Högsta förvaltningsdomstolen finner emellertid att vad som har påståtts om psykisk misshandel inte har konkretiserats och underbyggts tillräckligt för att det ska anses visat att det föreligger en påtaglig risk för DDs hälsa eller utveckling.

Socialnämnden har även uppgett att DD blivit otillbörligt utnyttjad genom att hon har fått ta ett alltför stort ansvar för hemmets skötsel och för en yngre syster. Utredningen visar emellertid inte mot föräldrarnas förnekande att hennes deltagande i sysslor av detta slag haft en sådan omfattning att det kan anses ha varit fråga om ett missförhållande i hemmet i den mening som avses i LVU.

Vård på grund av konflikt och relationsstörning

Socialnämnden har anfört att det, oavsett hur det i övrigt förhåller sig med missförhållanden i DDs hem, i dagsläget föreligger en konflikt och en relationsstörning mellan henne och föräldrarna. Dessa är av så allvarlig natur att de i sig innefattar en påtaglig risk för hennes hälsa eller utveckling och ensamma bör kunna föranleda ett tvångsomhändertagande.

Av rättspraxis framgår att en tillräckligt allvarlig konflikt mellan barn och föräldrar eller en djup motvilja eller rädsla hos barnet självständigt kan utgöra grund för vård enligt LVU (se bl.a. RÅ 1990 ref. 97 och HFD 2012 not. 31). I denna praxis har framhållits att det är en tillräcklig förutsättning att det objektivt sett föreligger en påtaglig risk för den unges hälsa eller utveckling om vården upphör och att denna risk är att hänföra till något förhållande i den unges hem.

Socialnämnden har åberopat utredning om att DD är deprimerad och hotar att ta sitt liv om hon tvingas återförenas med sin familj. Hon hade också åtminstone vid tiden för rättegången i kammarrätten ett aktuellt självskadebeteende. Högsta

Mål nr
4466-13

förvaltningsdomstolen har dock funnit att socialnämndens utredning inte ger tillräckligt stöd för att DD utsatts för misshandel eller otillbörligt utnyttjande. Vidare har det framkommit att det finns skäl att ifrågasätta om relationen mellan åtminstone henne och CC är så dålig som hon påstått. Med hänsyn till det anförda finner Högsta förvaltningsdomstolen att det inte föreligger tillräckliga skäl att bifalla ansökningen på denna grund.

Sammanfattande slutsatser

Sammanfattningsvis ger varken socialnämndens utredning eller vad som i övrigt framkommit i målet tillräckligt stöd för att DD blivit utsatt för fysisk eller psykisk misshandel i hemmet eller att hon utnyttjats otillbörligt på sådant sätt som avses i LVU. Vad som i utredningen kunnat beläggas om faderns kontrollerande beteende utgör i sig en riskfaktor i LVU:s mening. Men det kan inte anses visat att det i målet föreligger en sådan risk som avses i LVU, dvs. en risk för att den ungas hälsa eller utveckling kommer att skadas som är påtaglig, konkret och inte avlägsen. Socialnämndens överklagande ska därför avslås.

Kammarrättens beslut att omedelbart avbryta vården

Kammarrätten beslutade att avslå socialnämndens ansökan om vård av DD och förordnade att domen i denna del skulle gälla omedelbart. Beslutet aktualiserar frågan om vilka förutsättningar som bör föreligga för att en kammarrätt ska få förordna om omedelbar verkställighet av en dom som innebär att en påbörjad vård avbryts.

Högsta förvaltningsdomstolen har i avgörandet HFD 2011 ref. 5 prövat frågan om när en kammarrätt bör meddela ett interimistiskt beslut om att vården enligt LVU omedelbart ska avbrytas. Högsta förvaltningsdomstolen konstaterade att avgöranden enligt lagen som huvudregel gäller först sedan de vunnit laga kraft. Domstolen fäste även avseende vid att LVU är en skyddslag för barn och unga och att vård enligt lagen, trots att den utgör en tvångsåtgärd, inte kan jämföras

Mål nr
4466-13

med frihetsberövande av vuxna eller tvångsmedel i brottmål. Vidare framhöll domstolen att lagstiftaren i olika sammanhang gett uttryck för åsikten att avbrott i vården av ett barn bör undvikas samt erinrade om bestämmelsen i 1 § femte stycket LVU om att vad som är bäst för den unge ska vara avgörande vid beslut enligt lagen.

Högsta förvaltningsdomstolen slog fast att ett interimistiskt beslut att avbryta vården innan dom meddelats bara kan komma i fråga om det står klart att åtgärden är nödvändig av hänsyn till barnets bästa och inte kan anstå till dess dom meddelas i målet.

Motsvarande överväganden som i det nyssnämnda avgörandet kan göras när det är fråga om att ge omedelbar verkan åt en dom varigenom en ansökan om vård avslås. Ett beslut om omedelbar verkställighet av en dom som innebär att en redan inledd vård avbryts bör därför endast komma i fråga om det står klart att beslutet är nödvändigt av hänsyn till barnets bästa och att domens laga kraft inte kan inväntas. Det hindrar inte att utrymmet för ett sådant beslut om omedelbar verkställighet ändå kan vara större än för att fatta ett interimistiskt beslut, bl.a. med hänsyn till att domen i regel vilar på ett säkrare underlag än det interimistiska beslutet.

Kammarrätten fann vid sin prövning att utredningen inte i tillräcklig grad visade att DDs fysiska och psykiska hälsa till följd av förhållandena i hemmet löpte en påtaglig risk att skadas. Det betyder emellertid inte att det var uteslutet att en annan bedömning skulle kunna göras efter ett överklagande, särskilt som avgörandet inte var enhälligt vare sig i förvaltningsrätten eller i kammarrätten. Vidare motsatte sig DD bestämt att vården skulle avbrytas. Mot denna bakgrund kan det inte anses ha stått klart att ett omedelbart avbrytande av vården i avvaktan på att domen skulle vinna laga kraft var nödvändigt av hänsyn till DDs bästa.

Mål nr
4466-13

Kammarrätten borde därför ha avstått från att förordna att domen skulle gälla omedelbart.

I avgörandet har deltagit justitieråden Karin Almgren, Eskil Nord, Anita Saldén Enérus, Christer Silfverberg och Thomas Bull.

Målet har föredragits av justitiesekreteraren Paul Sjögren.